

Sygn. akt V CSK 314/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Gminy O.
przy uczestnictwie E. K., J. K., Politechniki [...] w O. i Województwa [...] o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania E. K. i J. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i ostatniej z tych przesłanek, formułując zagadnienie dotyczące konieczności ustalenia możliwości i podstaw zastosowania kryterium rozgraniczenia nieruchomości, których granice stały się sporne według stanu prawnego wynikającego z art. 153 k.c. Skarżący wskazali również na potrzebę rozważenia podstaw ustalenia granicy prawnej w takich stanach faktycznych, w których brak możliwości przeprowadzenia jednoznacznych dowodów na okoliczność przebiegu granic nieruchomości wynikającego ze zdarzenia prawnego, z którym przepisy prawa materialnego wiążą skutek w postaci zmiany zakresu prawa własności co do powierzchni tych działek.

Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12, z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.). Na tle niniejszej sprawy Sąd Najwyższy nie dopatrywał się podnoszonych przez skarżących problemów prawnych. Należy zauważyć, że nie dotyczą one faktycznej podstawy wydanego orzeczenia, zgodnie z którą możliwe było ustalenie granic nieruchomości według stanu prawnego, a rozbieżności pomiędzy tym stanem a stanem rzeczywistym zostały dostatecznie przeanalizowane i wzięte pod uwagę.

Natomiast przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiście naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy

jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ). Sąd Najwyższy nie dopatrzył się takich, kwalifikowanych naruszeń w niniejszej sprawie, zwłaszcza, że przepisy, których naruszenie miało uzasadniać oczywistą zasadność skargi dotyczą ustalania faktów i oceny dowodów. Czyni to niniejsze zarzuty - w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. – niedopuszczalnymi.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]